

ΣΤΗ ΒΑΣΙ ΤΗΣ ΤΑΠΕΙΝΩΣΕΩΣ

Ποιοί γιορτάζουν τὰ Χριστούγεννα; Οἱ ταπεινὲς καὶ ἀπλὲς ψυχές. Ὅλο τό μεγαλεῖο, τό σερβίρει στὸ Χριστουγεννιάτικο πνευματικὸ τραπέζι μιὰ κόρη. Τὴν λένε Ταπείνωσι.

• Ὅποιος κυττάζει ψηλά, δὲν βλέπει τὴ σάρκωσι· βλέπει τὴν ὑπερηφάνεια...

• Ὅποιος σκύβει χαμηλά, αὐτὸς βλέπει τὸν Ὑψηλὸ Θεό, πού ἔγινε ἄνθρωπος.

• **Ποῦ εἶσαι, Χριστέ;**

Στὴ φάτνη, πού λέγεται ταπείνωσις. Ἐσύ ἔγινες ἄνθρωπος ταπεινός, γιὰ νὰ μπορέσω ἐγώ, ὁ μικρὸς καὶ ταπεινωμένος ἄνθρωπος, νὰ γίνω Θεός!

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ **Ταπεινός**. Ὁ Ταπεινούμενος. Ὁ Ταπεινωθεὶς. Ποτὲ ὅμως δὲν ἔγινε καὶ δὲν εἶναι ὁ ταπεινωμένος! Μόνος Του σκύβει καὶ κατεβαίνει. Ἡ ἁμαρτία ποτὲ δὲν Τὸν ταπεινώνει καὶ δὲν Τὸν κατεβάζει.

• **Ἀπό ποιὸν γεννήθηκες, Χριστέ;**

Ἀπὸ μιὰ ταπεινὴ Κόρη. Ἡ Παρθένος Μαρία εἴλκυσε τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ταπείνωσί της. Πίστευε στὴν εὐτέλειά της, στὴν ἀναξιότητά της. «Ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ», λέει (Λουκ. α' 48). Τί εἶμαι ἐγώ; Ἐνα τίποτε! Ἐνα μηδέν! Στὸ μηδέν (**Ο**) ὅμως, ἡ ταπείνωσις, βάζει ἓνα (**Υ**) καὶ τὸ κάνει **Οὐ-ρανό!** Καὶ ἀκόμα τὸ μηδέν, μὲ τὴν ταπείνωσι γίνεται **Ω** καὶ τὴν κάνει Ὡραία. Ἡ μικρὴ Μαρία, μὲ τὴν ταπείνωσί της, δέχτηκε τὸν **Οὐράνιο** καὶ ἔγινε ἡ **Ὡραία!**

• **Ποῦ γεννήθηκες, Χριστέ;**

“Μέσα στὴν ἄσημη, τὴν ταπεινὴ φάτνη”! «Καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνη, διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῷ καταλύματι» (Λουκ. β' 7). **Φάτνη!** Λιτότητα καὶ ἀπλότητα, ἀντίθεσις στὴν ὑπερηφάνεια τῆς πολυτέλειας. «Τί γὰρ εὐτελέστερον σπηλαίου; τί δὲ ταπεινότερον σπαργάνων; ἐν οἷς διέλαμψεν ὁ τῆς Θεότητός σου πλοῦτος...» (Ἑπακοή ὀρθρου Χριστουγέννων). Καταδέχτηκε νὰ γεννηθῆ μέσα σ' ἓνα σταῦλο!

Σταῦλος καὶ Σταυρός, τὰ δύο ξενοδοχεῖα, πού φιλοξένησαν τὸ Θεάνθρωπο! **Σπήλαιο καὶ σπάργανα.** Οἱ ταπεινώσεις τοῦ Χριστοῦ. Μπήκε στὴ σπηλιὰ τῆς ἁμαρτίας, γιὰ νὰ βγάλη στὸ Φῶς τῆς σωτηρίας τὸν ἄνθρωπο. Περιτυλίχτηκε σπάργανα, γιὰ νὰ δείξη ὅτι εἶναι ὁ τυλιγμένος ὅλη τὴν ἀνθρώπινη φύσι.

• **Πῶς γεννήθηκες, Χριστέ;**

Ὡς βρέφος. Ὁ «Παλαιὸς τῶν ἡμερῶν» (Δαν. ζ' 9) ἔδωσε σημεῖο παρουσίας μὲ τὴ **βρεφοποίησι**: «Τοῦτό ἐστι τὸ σημεῖον: Εὐρήσετε βρέφος ἐσπαργανωμένον καὶ κείμενον ἐν φάτνη» (Λουκ. β' 12).

Ὁ ἰσχυρὸς Θεὸς ἐφάνη βρέφος μικρὸ καὶ ταπεινό! Στὰ βρέφη

κρύβεται καί τὸ μέλλον τοῦ κόσμου. Στὸ βρέφος τῆς Βηθλεὲμ ἀποκαλύπτεται ὁ Παντοδύναμος ὅλου τοῦ κόσμου, ὅλων τῶν αἰώνων!

• **Σέ ποιούς φανερώθηκες**, Χριστέ;

Στὴν ταπείνωσι τῶν ποιμένων. Ἡ καλύτερη κεραία, πού συλλαμβάνει τὰ οὐράνια μηνύματα, εἶναι ἡ ταπείνωσις.

Γιατί ὁ ἄγγελος δὲν εὐαγγελίστηκε τὸ μήνυμα τῶν Χριστουγέννων στοὺς τρανοὺς καὶ μεγάλους της γῆς;

Ἡ ὑπερηφάνειά τους εἶναι **πυκνὴ νέφωσις**. Οὔτε ἄγγελος δὲν μπορεῖ νὰ περάσῃ ἀπὸ τα σύννεφα τοῦ ἐγωισμοῦ καὶ νὰ μιλήσῃ σὲ ὑπερφίαλα ὄντα. Εὐαγγελίζεται τὴ σάρκωσι, τὴ γέννησι τοῦ Θεανθρώπου, σὲ ἀπλές ψυχές.

Ἀνακοινώνει στὸν κόσμο τῆς ἀπλότητος, τῆς ταπεινώσεως καὶ τοῦ καθήκοντος, τὸ μοναδικὸ μήνυμα: «*Ἰδοὺ εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην, ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον Σωτὴρ*» (Λουκ. β' 10). Οἱ ποιμένες τῆς Βηθλεὲμ ἦσαν **ἀγραιοὶ**. Ἀγρυπνοῦσαν, φύλαγαν καλά το κοπάδι τους. Ὁ κόσμος κοιμᾶται, ὁ Οὐρανὸς ξαγρυπνᾷ! Μεσάνυχτα ἔχει ὁ κόσμος...

Διανυκτερεύει ὁ Θεός! Διανυκτερεῖον φαρμακεῖο τὸ σπήλαιο! Διανυκτερεύουν καὶ οἱ ἄγγελοι! Διανυκτερεύουν οἱ ποιμένες! Σήμερα δυστυχῶς οἱ χριστιανοὶ κοιμοῦνται, κι ὁ διάβολος μέ τὰ ὄργανά του ξαγρυπνοῦν...

• **Ποῦ θά βροῦμε**, σήμερα, τὸ Χριστό;

Στὴν **ταπεινὴ μορφή** πού λαμβάνει. «*Ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων ἔλαβε δούλου μορφήν*» (Φιλιπ. β' 6). Στὴν **παιδικότητα**. «*Ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις*» (Ματθ. ια' 25).

Στὸ σχολεῖο τοῦ Χριστοῦ δὲν πηγαίνουν τύποι μὲ **διανοητικὴ ὑπερπλασία**, δηλαδή μὲ ὑπερηφάνεια, οὔτε τύποι μὲ **καθυστέρησι**, δηλαδή προσκολλημένοι σὲ νεκροὺς θρησκευτικoὺς τύπους. Φοιτοῦν ὅσοι ἔχουν **φρόνημα ταπεινό**. «*Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, ὅτι αὐτῶν ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν*» (Ματθ. ε' 3).

«*Σημεῖο τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ταπεινοφροσύνη*», λέει ὁ **ἅγιος Αὐγουστίνος**.

• **Πῶς θά ἀνεβῶ** στὸ Χριστό;

Ὅταν κατεβῶ! Ἡ ταπείνωσις εἶναι ἡ οὐράνια σκάλα. Κατέβηκε ὁ Θεός! «*Ἐκένωσεν ἑαυτόν...*» (Φιλιπ. β' 7).

Κατάβασις τοῦ Θεοῦ σημαίνει **συγκατάβασις**, ὄχι μετάβασις (τοπικά). Γιὰ τὸν Θεὸ Λόγο, ἡ «σκάλα», ἡ ταπείνωσις, εἶναι **οὐράνια**. Γιὰ τὸν ἄνθρωπο ἡ ταπείνωσις εἶναι σκάλα στὰ μέτρα του. Ἀπλούστατα, ξέρεи τὰ μέτρα του ὁ ταπεινός. Ὅσο πιὸ σύμμετρη εἶναι ἡ σκάλα τῆς ταπεινώσεως, τόσο πιὸ πολὺ ἐλκύει ὁ ἄνθρωπος τὴ χάρι τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ «*ταπεινοῖς δίδωσι χάριν*» (Ιακ. δ' 6).

• **Τί θέλω σήμερα, Χριστέ;**

Θέλω τὴν ἡμέρα τῆς Γιορτῆς Σου, νὰ σκύψω νὰ Σέ προσκυνήσω, νὰ ἀσπαστῶ τὰ θεῖα Σου σπάργανα, πού τυλίχτηκες.

Θέλω καὶ κάτι ἀκόμα: Νὰ μὲ ντύσης μὲ τὰ σπάργανα τῆς ταπεινώσεως.

Νὰ σκύβω βαθειὰ καὶ νὰ θάβω τὸν ἐγωισμό μου. Νὰ σκύβω καὶ νὰ προσκυνῶ τὴ γέννησί Σου χωρὶς λογισμούς.

Νὰ σκύβω ὑποχωρώντας στοὺς συνανθρώπους μου. Νὰ σκύβω καὶ νὰ τοὺς διακονῶ.

• Μάθε μας τὴν ταπείνωσι Ἐσύ, πού ἔκλινες Οὐρανοὺς καὶ κατέβης. Ἐσύ, πού τυλίχτηκες τὰ σπάργανα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Ἐσύ, πού ἔκρυβες τὴ Θεότητά σου στὴ μορφὴ τοῦ δούλου. Ἐσύ, «ὁ Πρᾶος καὶ ταπεινὸς τῆ καρδία» (Ματθ. ια΄ 29).